

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 sierpnia 2018 roku wniesiono o zasądzenie od Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powodów S. S. oraz B. S. kwot po 6.197,62 zł tytułem odszkodowania w związku zez szkodą w pojeździe należącym do powodów marki A. R. o nr rej. (...) powstałą wskutek zdarzenia z dnia 18 grudnia 2017 roku wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 18 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty. Powód S. S. domagał się również zasądzenia na swoją rzecz dodatkowo kwoty 369 zł tytułem odszkodowania z związku z kosztami ekspertyzy, jakie zmuszony był ponieść celem wyceny rzeczywistych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty. Ponadto wniesiono o zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że pojazd sprawcy przedmiotowego zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową wynikającą z zawartej z pozwanym umowy ubezpieczenia OC. Powodowie zgłosili przedmiotową szkodę w ramach usługi (...) S.A., jednakże mimo przyjęcia odpowiedzialności, ostatecznie nie wypłacono im żadnej kwoty tytułem odszkodowania.

(pozew wraz z załącznikami – k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie solidarnie od powodów na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że pozwany kwestionuje przede wszystkim zakres i wysokość szkody, albowiem roszczenia powodów nie są poparte żadnymi dowodami. Podniesiono, że fakt naprawienia uszkodzonego pojazdu wymaga zasądzenia odszkodowania w kwocie odpowiadającej realnie poniesionym wydatkom. Ponadto wskazano, że pojazd nosił już ślady wcześniejszych uszkodzeń i napraw wykonywanych niezgodnie z technologią, jak również, to że pojazd uczestniczył w innych, rozległych kolizjach rozliczonych jako szkoda całkowita. Odnosząc się do kosztów poniesionej ekspertyzy, to wskazano, że wydatek ten nie pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę. Zakwestionowano również datę, od której powodowie domagają się ustawowych odsetek od dochodzonych roszczeń, albowiem w ocenie pozwanego szkoda została zgłoszona w ramach bezpośredniej likwidacji szkody do ubezpieczyciela poszkodowanego, nie zaś do ubezpieczyciela sprawcy szkody.

(odpowiedź na pozew – k. 35-37 odwrót)

Pismem z dnia 13 maja 2020 roku powodowie rozszerzyli powództwo, domagając się zasądzenia od pozwanego dodatkowo kwoty po 119,56 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 18 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty.

(pismo – k. 178)

Pismem z dnia 27 maja 2020 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, również w części rozszerzonego powództwa.

(pismo – k. 180-180 odwrót)

Pismem z dnia 12 czerwca 2020 roku 2020 roku P. G. oświadczył, że przystępuje do niniejszej sprawy jako interwient uboczny po stronie powodowej.

(pismo – k. 188)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 grudnia 2017 roku, około godziny 22:00 w Z. P. G., kierując pojazdem M. V. o nr rej (...), uderzył w należący do S. S. oraz B. S. w udziale po 1/2 własności pojazd marki A. R. o nr rej. (...), który stał na parkingu przed basen MOSiR przy ul. (...) w Z..

(dowód: zeznania powoda B. S. – k. 206 odwrót w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 96-96 odwrót i 97; zeznania powoda S. S. – k. 206 odwrót w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 96 odwrót; kopia dowodu rejestracyjnego – k.10)

P. G. odjechał z miejsca zdarzenia. Nie miał świadomości, że uczestniczył w kolizji, albowiem nie poczuł uderzenia, był przekonany że najechał na krawężnik. O uszkodzeniu przedmiotowego pojazdu dowiedział się dopiero, gdy został wezwany na Policję.

(zeznania P. G. – k. 97 – 97 odwrót)

Sprawca kolizji był ubezpieczony w dacie zdarzenia od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów w Towarzystwie (...) S.A. z siedzibą w W..

(okoliczność bezsporna)

Szkoda została zgłoszona w dniu 19 grudnia 2017 roku (...) S.A. z siedzibą w S. w ramach tzw. bezpośredniej likwidacji szkód. W toku postępowania likwidacyjnego szkodę oszacowano na kwotę około 2.800 złotych, a po ponownym przeanalizowaniu sprawy na kwotę 7.800 złotych. Jednak ostatecznie po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego zarówno STU E. Hestia z siedzibą w S. jak i Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. nie wypłaciło poszkodowanym żadnej kwoty tytułem odszkodowania.

(dowód: zeznania powoda B. S. – k. 206 odwrót w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k.96-96 odwrót i 97; zeznania powoda S. S. – k. 206 odwrót w zw. z wyjaśnieniami informacyjnymi – k. 96 odwrót)

Celem ustalenia rzeczywistego zakresu uszkodzeń przedmiotowego pojazdu oraz kosztów ich naprawy S. S. oraz B. S. zlecieli wykonanie specjalistycznej ekspertyzy obejmującej kalkulację naprawy. Sporządzenie tej ekspertyzy wyniosło 369 zł i koszt ten poniósł S. S..

(dowód: kalkulacja naprawy – k. 11-15; faktura – k. 16)

Pismem z dnia 12 lipca 2018 roku pełnomocnik poszkodowanych wezwał Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty w terminie 14 dni na ich rzecz kwoty 12.395,24 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie przedmiotowego pojazdu oraz kwoty 369 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia ww. ekspertyzy.

(dowód: kserokopia pisma – k. 77-78)

Pojazd należący do poszkodowanych został przystosowany do jazdy, natomiast nie wymieniono żadnych elementów uszkodzonych w dniu 18 grudnia 2017 roku, elementy uszkodzone noszą ślady uszkodzeń i w dalszym ciągu wymagają wymiany. Przedmiotowy pojazd nie ma zamontowanych nieoryginalnych części, nie przeprowadzono w nim wcześniej niefachowych napraw. Uzasadniony koszt naprawy pojazdu przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych „O sygnowanych logo producenta wynosi 12,634,36 zł brutto, zaś przy zastosowaniu zamienników oryginalnych części zamiennych (...) wynosi 6.664,16 zł brutto. Naprawa przy zastosowaniu części zamiennych o jakości „P nie jest możliwa z uwagi na brak dostępu takich zamienników.

(dowód: pisemna opinia biegłego – k. 114-115; pisemna uzupełniająca opinia biegłego – k. 138, 162)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów uznając je za wiarygodne.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Podstawą prawną odpowiedzialności ubezpieczyciela za skutki wypadku jest przyjęcie odpowiedzialności za ubezpieczonego na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający, albo osoba, na której rzecz umowa została zawarta. Stosownie zaś do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214, zwaną dalej: „ustawą ubezpieczeniową”), z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierowca pojazdu mechanicznego są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę. Natomiast, zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy, poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Z kolei według art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

W przedmiotowej sprawie pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności, nie ma więc potrzeby dokonywania głębszej analizy w tej kwestii. Kwestią sporną natomiast pozostawała sama wysokość należnego odszkodowania.

Odszkodowanie za szkodę powstałą na skutek zdarzenia komunikacyjnego ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierowcy pojazdu mechanicznego (sprawcy szkody). Dla ustalenia jego granic odpowiedzialności cywilnej koniecznym jest odwołanie się do treści art. 361 i art. 363 § 2 k.c. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Stosownie zaś do § 2 tegoż artykułu, naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł, a także korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody. W myśl art. 363 § 2 k.c., jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (ceny rynkowe).

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie poglądem w zakresie pojęcia szkody należy rozumieć różnicę pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie doszło do zdarzenia szkodzącego. W odniesieniu do szkody komunikacyjnej jest różnica pomiędzy wartością, jaką pojazd przedstawiał w chwili wypadku, a jego wartością po wypadku. Wysokość odszkodowania powinna więc odpowiadać kosztom usunięcia tej różnicy w wartości majątku poszkodowanego, tj. kosztom naprawy uszkodzonego pojazdu. Podmiot odpowiedzialny jest zobowiązany zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu samochodu, do których należy zaliczyć w zasadzie także koszt nowych części i innych materiałów (np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72, LEX nr 1520).

Co do kosztów naprawy samochodów należących do powodów, to Sąd uznał za zasadne przyjąć koszt naprawy pojazdu przy uwzględnieniu części oryginalnych O sygnowanych logo producenta, gdyż naprawa tylko przy użyciu takich części przywróci w pełni pojazd do stanu sprzed szkody. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem w orzecznictwie, do którego Sąd Rejonowy się przychyliła, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta pojazdu i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, a więc najogólniej je określając – części zamienne nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych, a więc nie niższej pod względem parametrów technicznych. Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan samochodu jest pod względem technicznym, użytkowym, trwałości i estetyki

najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania z art. 361 k.c. (np. wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 5 listopada 2018 roku, III Ca 965/18, LEX nr 2603149). W niniejszej sprawie ustalono, że samochód powodów nie miał zamontowanych części nieoryginalnych i tym samym jeśli uszkodzeniu uległy części oryginalne „O to naprawa powinna być wykonana przy użyciu takich samych części. Ponadto wbrew temu, co podnosił pozwany, samochód nie został naprawiony po szkodzie i nie przeprowadzono w nim wcześniej niefachowych napraw. Sąd w pełni podziela wnioski biegłego, który w pisemnych opiniach uzupełniających odniósł się do zastrzeżeń podnoszonych przez stronę pozwaną. Biegły wskazał, że naprawa przy zastosowaniu zamienników oryginalnych części zamiennych (...) przywróci sprawność techniczną i funkcjonalną samochodu sprzed szkody, jednak zastosowanie części bez logo producenta będzie od razu widoczne i będzie wzbudzało u potencjalnych nabywców wątpliwości co do historii pojazdu i dbałości w serwisowaniu i naprawie. W związku z powyższym uzasadniony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wynosi 12,634,36 zł brutto. Zgodnie z art. 207 k.c. pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Powodowie są współwłaścicielami uszkodzonego pojazdu w udziałach po 1/2. Tym samym na rzecz każdego z nich należało zasądzić kwoty po 6.317,18 zł.

Powód S. S. poniósł dodatkowo koszt wykonania prywatnej ekspertyzy. W ocenie Sądu wydatek ten pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem powodującym szkodę w rozumieniu art. 361 k.c. Należy podzielić argumenty strony powodowej, że sporządzenie prywatnej opinii rzeczoznawcy pozwoliło powodom na oszacowanie wysokości szkody powstałej w pojeździe i precyzyjne określenie swojego żądania. Jednocześnie ubezpieczyciel w przedmiotowej sprawie nieprawidłowo oszacował wysokość szkody, a ostatecznie nie wypłacił powodom żadnego odszkodowania z tego tytułu. W związku z powyższym Sąd zasądził na rzecz powoda S. S. kwotę 369 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. W myśl art. 14 ust. 1 ustawy ubezpieczeniowej, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest spełnić świadczenie w terminie 30 dni od dnia otrzymania zawiadomienia o szkodzie. Pozwany podniósł, że w niniejszej sprawie szkoda została zgłoszona w dniu 19 grudnia 2017 roku ubezpieczycielowi poszkodowanych (...) S.A. z siedzibą w S. w ramach tzw. bezpośredniej likwidacji szkód i w związku z tym nie pozostaje w zwłoce od dnia 18 stycznia 2018 roku albowiem nie miał zgłoszonej szkody. Należy jednak zwrócić uwagę, że system tzw. bezpośredniej likwidacji szkody opiera się na umowie wzajemnej likwidacji szkód pomiędzy ubezpieczycielami. W związku z powyższym należy uznać, że zgłoszenie szkody u pierwszego z nich powinno być traktowane również jako zawiadomienie drugiego albowiem przyjęcie takiego systemu, którego celem jest przyspieszenie i usprawnienie procedury likwidacyjnej nie może pogarszać sytuacji poszkodowanych. W niniejszej sprawie 30 dni od zgłoszenia szkody upłynęło z końcem 18 stycznia 2020 roku, a zatem ubezpieczyciel pozostawał w zwłoce z wypłatą odszkodowania od dnia 19 stycznia 2018 roku, w związku z tym powództwo w zakresie odsetek od zasądzonych na rzecz każdego z powodów kwot po 6.317,18 zł w zakresie odsetek ustawowych za opóźnienie za dzień 18 stycznia 2018 roku należało oddalić. Co do odsetek kwoty 369 zł zasądzonej na rzecz powoda S. S., to zasądzono je zgodnie z żądaniem od dnia wytoczenia powództwa, tj. od dnia 23 sierpnia 2018 roku.

Powód S. S. poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 2.146 zł, w tym: 329 zł opłaty sądowej od pozwu, 1800 zł wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 8). Powód B. S. poniósł koszty procesu w łącznej kwocie 2.747,21 zł, w tym: 310 zł opłaty sądowej od pozwu, 1800 zł wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem (§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265), 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 7), oraz uiszczoną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 620,21 zł (450,94 – k. 126, 169,27 zł – k. 141). Powodowie ulegli tylko co do nieznaczącej części dochodzonego roszczenia, w związku z tym Sąd na podstawie art. 100 zd. 2 kpc zasądził od pozwanego na ich rzecz zwrot wszystkich poniesionych przez nich kosztów procesu.

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Zgierz poniósł tymczasowe koszty sądowe w łącznej kwocie 274,87 zł. Na podstawie art. 113 ust. 1u.k.s.c. w zw. z art. 100 zd. 2 k.p.c. należało nakazać pobranie tej kwoty od pozwanego Koszty te obejmowały wynagrodzenie biegłego w kwocie 113,87 zł (k. 165) oraz opłatę od rozszerzonej części powództwa.

Powodowie rozszerzyli powództwo, domagając się zasądzenia od pozwanego dodatkowo kwoty po 119,56 zł. Zatem opłata od pozwu wyniosła ostatecznie w stosunku do każdego z powodów po 400 zł (art. 13 ust. 1 pkt 4 u.k.s.c. w brzmieniu obowiązującym od 21 sierpnia 2019 roku, mając na uwadze treść art. 15 pkt 1 ustawy z dnia 4 lipca 2019 roku o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. poz. 1469), a zatem różnica w stosunku do uiszczonych opłaty wynosiła w stosunku powoda S. S. wynosiła 71 zł, zaś w stosunku do powoda B. S. 90 zł (art. 25a u.k.s.c.)

Powód B. S. uiścił zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 700 zł (k. 99). Sąd przyznał z tej zaliczki wynagrodzenie biegłemu w łącznej kwocie 620,21 zł (450,94 – k. 126, 169,27 zł – k. 141). W związku z tym, na podstawie art. 84 ust. 1 u.k.s.c., Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 79,79 zł tytułem nadpłaconych wydatków.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

- odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego.